

РЕШЕНИЕ

№ 538

гр. София, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 19.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6475** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215, вр. чл.225а ЗУТ.

Образувано е на основание изпратена от Столична община – Н. жалба от Е. Г. А. от [населено място], депозирана чрез пълномощника адв. А. П. от САК, против Заповед №РА-30-131/21.04.2020 г. на Гл. архитект на Столична община, издадена на основание чл.225а, ал.1 вр. чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ. С оспорения акт на оспорващата е наредено да премахне незаконен строеж „Едноетажна жилищна сграда“, в [населено място], Район „К. поляна“, [жк], пред УПИ IX – 200, кв.78А, с административен адрес ул. „Д-р К.“ №34, която изцяло е изградена върху тротоарите на ул. „Д-р К.“ с КИ68134.1106.203 и [улица]с КИ 68134.1106.174, съгласно КККР, одобрен със Заповед №РД-18-50/02.11.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК. Според изложеното в жалбата заповедта е незаконосъобразна, като издадена при допуснати съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Твърди се, че оспорващата не е била уведомена за извършената проверка, въз основа на която е съставен Констативен акт №63/02.10.2019 г. по реда на чл.225а, ал.2 ЗУТ, както и че не е участвала в цялата административната процедура по издаване на оспорения акт, което е ограничило правото ѝ на защита. От друга страна административният орган не е изследвал дали е налице започната процедура по издаване на удостоверение за търпимост на строежа по §16 от ДР на ЗУТ. Не е изследвано и не е установено, че жилището е единствено за жалбоподателката, като с евентуалното му премахване ще бъдат грубо погазени основни човешки права и свободи на лицето. По тези съображения се иска отмяна на оспорената заповед. Изложени са подробни

съображения в тази насока. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът, Главния архитект на СО, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт К. К., оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли, като се потвърди обжалваната заповед. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка. Назначена е и приета СТЕ, заключението по която не е оспорено от страните.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Във връзка с постъпил сигнал срещу „множество сгради, построени върху тротоара“ на [улица],[жк], изпратен от Н. на Кмета на Район „К. поляна“ от служители на района е извършена проверка на място относно строеж „Едноетажна полумасивна сграда“, находяща се в Район „К. поляна“ – СО,[жк], пред ул. „Д-р К.“ №34, пред УПИ IX-200, кв.78А, ПИ с КИ68134.1106.203 с КИ 68134.1106.174, съгласно КККР. Резултатите от проверката се съдържат в Констативен протокол от 02.10.2019 г., в който е посочено, че при проеврката е установено, че е изградена едноетажна полумасивна жилищна сграда върху тротоара на ул.„Д-р К.“ и [улица], която навлиза с 2,5 м в уличната регулация. Описано е, че строежът е с правоъгълна форма и размери 13,8 м x 2,5 м и застроена площ приблизително 35 кв.м, като в южната част е с височина 2,20 м, а в останалата част – 2,5 м. Сградата е с тухлени стени, покрив – смесен и едноскатен. Монтирана е дограма. Захранена е с ток и вода. Посочено е, че по данни на свидетели сградата е изградена през 1991 – 1993 г. от Е. А., която живее в същата.

На същата дата, 02.10.2019 г., от работна група по чл.223 ЗУТ е извършена проверка на строежа и е съставен констативен акт №63. В същия е посочено, че проверката е извършена в присъствието на сина на извършителя на строежа, Е. А. А., който е дал сведение, че строежът е изграден от майка му Е. Г. А.. Отражено е, че строежът попада в имот, публична общинска собственост – за второстепенна улица; изпълнен е от Е. Г. А.. Прието е, че е пета категория съгласно чл.137, ал.1, т.5а ЗУТ, като подробно е описан., както и че е изграден през 1991 – 1993 г. по данни на свидетел, представил декларация. Като установени нарушения е посочено, че строежът е изграден без одобрени строителни книжа и без издадено разрешение за строеж, в противоречие с регулационния план, одобрен със Заповед №РД50.09.10/11.03.1988 г., според който не се предвижда изграждането на жилищни сгради, а е предвидено изграждането на „Културен цантър“. Описано е, че сградата излиза пред уличната регулационна линия на улиците „Д-р К.“ и „Г.“, като попада върху тротоарите, в противоречие с одобрения със Заповед №РД-50-09565/02.12.1993 г. регулационен и застроителен план за кв.78А,[жк]на Гл. архитект на [населено място]. При така установеното е прието, че няма законово основание за провеждане на процедура по издаване на удостоверение за търпимост, като са неприложими разпоредбите на §16, ал.2 и ал.3 от ПЗР на ЗУТ във връзка с §127, ал.1 от ПЗР ЗИД ЗУТ. Като нарушени са посочени разпоредбите на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ. Към КА е посочено, че е приложена декларация за година на строителството. В преписката се съдържа такава, подписана от Я. В. М., в която е декларира, че процесният строеж е изграден през 1991 – 1993 г. В КА е посочено, че нарушителят не се е явил и не го е получил в деня на съставянето му.

За административното производство до Е. А. е изпратено съобщение, с което е уведомена за съставения КА №63, който е основание за издаване на заповед за премахване на строежа. Указано ѝ е, че за запознаване и снабдяване със същия следва да се яви в 7-дневен срок от датата на уведомяване, като възражения могат да бъдат подавани в 7-дневен срок, считано от датата на уведомяване. Съобщението е изпратено на адресата с препоръчано писмо с обратна разписка, като видно от известието за доставяне, същото се е върнало непотърсено. Предвид това, видно от приложения на л.30 от делото констативен протокол, на същата дата съобщение за издадения КА №63 е поставено на видно място на строежа, както и на таблото за обявления в сградата на Район „К. поляна“. Посочено е, че с оглед на това КА следва да се счита надлежно връчен на Е. А.. В съставен на 21.01.2020 г. протокол е отразено, че адресатът не се е явил в законоустановения 7-дневен срок за запознаване и връчване на КА №63/02.10.2019 г. Установено е, че към този момент няма постъпили възражения във връзка с направения констатации в КА №63/02.10.2019 г.

На 21.04.2020 г. е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която е разпоредено премахване на строежа, приет за незаконен по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ – като изграден без одобрени инвестиционни проекти и без издадено разрешение за строеж. В мотивите на заповедта изцяло са възприето констатациите, отразени в КА №63/02.10.2019 г. Заповедта е връчена на Е. А. лично на 17.06.2020 г.

Вещото лице по назначената и приета СТЕ дава заключение, че процесният строеж е изграден върху площ, предвидена за тротоар от западната страна на платното на [улица]. Доколкото регулационният план за улична регулация за тази [улица] г. и същата е била изградена още тогава и доколкото строежът попада върху терен, отреден с регулационния план за улицата, която е била изградена както към 1985 г., така и към 1991 – 1993 г. строежът не би могъл да отговаря на условията за търпимост нито съгласно ЗУТ, нито съгласно действалия към момента на изграждането му З.. Съдът възприема заключението на вещото лице като обективно, точно и вярно.

Разпитания по делото свидетел Т. Я. П., съсед на оспорващата от дълги години, заявява че къщата, в която живее Е. А. е построена през 1985 г., през която година се е омъжила, от съпруга на жалбоподателката, който е починал. Установява, че в имота живеят както Е. А., така и единият ѝ син със съпругата си и двете им деца, едното от които е бебе.

За установяване компетентността на издателя на оспорения акт са представени Заповед №СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. на Кмета на Столична [община] №СОА17-РД09-934/01.07.2019 г. на Кмета на Столична община, за изменение и допълване на първата, от които се установява, че на Главния архитект на СО са делегирани правомощия на основание чл.225а, ал.1 ЗУТ да издава заповеди за премахване на незаконни строежи.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува ИАА по смисъла на чл.214, т.3 ЗУТ, посочен изрично от законодателя като подлежащ на съдебен контрол. Жалбата е депозирана при наличие на правен интерес от оспорването с оглед неблагоприятното засягане на правната му сфера предвид разпореденото премахване на строежа, представляващ единствено жилище на оспорващата и нейното семейство, в законоустановения в чл.215, ал.4 ЗУТ срок. Оспорващата е получила заповедта на 17.06.2020 г., а жалбата против нея е подадена на 18.06.2020 г. Спазени са изискванията на закона и жалбоподателят е надлежна страна, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита същата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на АА, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са разпоредбите при издаването и съобразен ли е с целта, която преследва закона. При преценката си съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в АА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган - Главния архитект на СО, в съответствие с делегираните му правомощия със Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. на Кмета на Столична община и Заповед № СОА19-РД09/01.07.2019 г. за изменението и допълването ѝ във връзка с чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ, както и предвид приетата категория на строежа.

Съдът приема, че оспореният в настоящото производство акт е издаден след изпълнение на процедурата по чл.225а, ал.2 ЗУТ, в хода на която, противно на доводите на оспорващата, не са допуснати съществени нарушения, основания за отмяна на крайния акт. В действителност лицето не е уведомено за извършената на 02.10.2019 г. проверка на строежа. Такова изискване обаче не е предвидено в ЗУТ. Началото на административното производство по премахване на незаконен строеж се поставя със съставянето на констативен акт. В случая са спазени изискванията на този текст преди издаване на заповедта да се състави КА от служители по чл.223, ал.2 ЗУТ. ЗУТ изисква този КА да бъде връчен на нарушителя. В случая за съставянето на същия на оспорващата е изпратено съобщение, което се е върнало непотърсено. Предвид това, както се установи по-горе, същото е поставено на строежа и на таблото за съобщения в Район „К. поляна“. В това съобщение изрично е посочено, че е съставен КА, като за запознаване и снабдяване със същия лицето следва да се яви в 7-дневен срок в района. Посочено е и че възражения по КА могат да се подават в 7-дневен срок от получаване на КА. Оспорващата не твърди да се е явила за получаване на КА.

Съобщаването на актовете, издадени по ЗУТ, е уредено в §4 от ДР на ЗУТ. Съгласно ал.2 на същия текст, когато в този закон и в актовете по неговото прилагане не се предвижда изрично, че съобщаването се извършва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, то се извършва чрез отправяне на писмено съобщение до заинтересуваните лица. В случая, в разпоредбата на чл.224а, ал.2, изр.2 от ЗУТ е указано, че констативният акт се връчва на заинтересуваните лица, които могат да подадат възражения в 7-дневен срок. Анализът на тази норма показва, че в същата липсва указание констативния акт да се връчва по реда на АПК, поради което, връчването на констативния акт следва да се извърши чрез отправяне на писмено съобщение до заинтересуваните лица по реда на §4, ал.2, изр.1 от ПР на ЗУТ. В изр. 2 от нормата на §4, ал.2 е указано, че в случаите, когато адресът на някое от заинтересуваните лица не е известен или то не е намерено на посочения от него адрес, което се удостоверява с подписите на две длъжностни лица, съобщението се залепва на жилището или на недвижимия имот, за който се отнася, и се поставя на таблото за обявления в сградата на общината, района или кметството или на интернет страницата на съответния орган за времето за подаване на възражения, предложения и искания. Предвид тази правна регламентация, за да се пристъпи към връчване на съобщението посредством залепване, задължителна предпоставка е адреса на заинтересуваното лице да е неизвестен или същото да не е намерено на посочения адрес, което

обстоятелство следва да се удостовери с подписите на две длъжностни лица. В настоящия случай така регламентирания ред не е спазен. От установената и описана по-горе фактическа обстановка се установява, че административния орган е формирал извод за приложимост на реда за връчване по §4, ал.2, изр.2 от ДР на ЗУТ единствено въз основа на факта, че известието за доставяне на съобщението се е върнало с отбелязване "непотърсена". Фактът обаче, че лицето не е установено на посочения адрес не е удостоверен с подписите на две длъжностни лица, което от своя страна пречатства възможността за връчване на съобщението, посредством залепването му на недвижимия имот, за който се отнася. В тази връзка следва да се посочи, че отразеното на последната страница на КА, че лицето не се е явило да го получи, удостоверено с подписите на съставилите го длъжностни лица, доколкото не е посочена друга дата, следва да бъде прието за констатация, направена на датата на съставянето му.

Предвид горното, настоящия съдебен състав приема за основателно възражението за нарушаване на процедурата по връчване на констативния акт. Така допуснатото процесуално нарушение обаче не е от категорията на съществените, защото не обусловя краен извод у административния орган, различен от формулирания в заповедта за премахване. Констативният акт по чл. 225а ал.2 от ЗУТ представлява доказателство за посочените в него обстоятелства, но тези констатации може да се потвърдят или опровергаят от събраните по делото доказателства, което е определящо за законосъобразността на оспорения административният акт.

Правните последици от неизпълнението на регламентираната в чл. 225а, ал. 2 ЗУТ процедура следва да се преценяват с оглед спецификата на това производство. В случая адресатът като възложител на строежа надлежно е упражнил правото си на оспорване на административния акт, поради което в съдебния процес е могла да направи всички свои възражения относно възприетите от административния орган фактически и правни основания за незаконност на строежа. Съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което би обусловило друг резултат, различен от постановленията от административния орган. Предвидената в чл. 225а, ал. 2 ЗУТ процедура, предвиждаща връчване на констативния акт, с който се установява извършено незаконно строителство има за цел да даде възможност на заинтересуваните лица да оспорят направените констатации и да подадат възражение. Независимо от депозирането или не на такова органът издава заповед за премахване при наличие на някоя от хипотезите по чл. 225, ал. 2, т. 1 - 6 ЗУТ. В тази връзка доводите за допуснато при издаването на заповедта съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до ограничаване на правото на участие на нарушителя в административното производство, са неоснователни.

По изложените съображения следва да се направи извод, че обжалваната заповед е издадена при липса на допуснато съществено нарушение на процедурата, регламентирана за нейното издаване.

Относно формата на акта от гледна точка на изискванията към административните актове, визирани в разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК и по-конкретно т.4 от същия текст, съдът приема, че в същия са изложени мотиви за издаването му, като е направено пълно описание на обекта и на относимите факти, мотивирали административния орган да приеме, че е налице незаконен строеж. Посочена е разпоредбата на закона, оправомощаваща административния орган да издаде акт от рода на

процесния, както и тези, отнасящи се до квалификацията на строежа като незаконен. Посочена е и кога е прието, че е извършен строежът. Изследвани са предпоставките за търпимост, като мотивирано е прието защо по отношение на строежа са неприложими разпоредбите на §16, ал.1 от ПР на ЗУТ и на §127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Спазено е и изискването на чл.59, ал.1, т.5 АПК. Тази разпоредба изисква в разпоредителната част на административния акт да са посочени ясно и конкретно правата и задълженията, които произтичат от неговото издаване. В случая това е спазено, като административният орган е наредил премахване на конкретно описан незаконен строеж.

По тези съображения съдът приема, че в хода на проведеното административно производство не са допуснати процесуални нарушения във формата на акта от категорията на съществените, които да обусловят неговата отмяна.

С оглед установеното в хода на съдебното производство съдът счита, че атакуваната заповед е и материално законосъобразна.

Правомощието на административния орган да издаде заповед по чл. 225а, ал.1 ЗУТ, с която да разпорежи премахването на строеж, е обусловено от установяването на уредените в ал.2 на чл. 225 от ЗУТ материалноправни предпоставки, квалифициращи строежа като незаконен. Хипотезата на чл.225, ал.2, т. 2, вр. чл.148, ал.1 ЗУТ урежда изискванията към строежите, които трябва да се изпълняват в съответствие с издадено разрешение за строеж от главния архитект на общината. За да е законосъобразно издадена на първо място със заповедта следва да е разпоредено премахване на обект, който представлява строеж. Легалното определение на „Строеж“ се съдържа в разпоредбата на §5 т.38 ДР на ЗУТ, според който текст “строеж” са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Съдът приема, че обектът, чието премахване е разпоредено, представлява строеж по смисъла на тази разпоредба.

По смисъла на §3 от ДР на Наредба № 13/23.07.2001г. „адресат/адресати на заповедта“ са физически или юридически лица, които могат да бъдат собственикът на терена, лице с ограничено вещно право или извършителят на незаконния строеж, спрямо които се създава задължение за премахването му. Оспорващата е едно от лицата, които живеят в имота, като се установи, че строежът е изграден от нея и съпругът ѝ. Предвид това и като извършител на строежа, който живее в него, същата е надлежен адресат на заповедта за премахването му като незаконен.

Съдът приема, че правилно и въз основа на събраните в хода на административното производство доказателства ответникът е приел, че строежът е изграден през 1991 – 1993 г. Както се посочи по-горе данни за това се съдържат в приложената към преписката декларация от съсед. Но дори да

се приеме, че този извод е оборен от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства, от които се установява, че сградата е изградена през 1985 г., този факт не променя изводите за неговата незаконност. Тогава са действали правилата на З. /отм. ДВ. бр.1/02.01.2001 г. в сила от 31.03.2001 г./.

Съдът приема, че строежът е изпълнен в несъответствие с приложимата към датата на извършването му разпоредба на чл.55 от З. (отм.), съгласно която строежи могат да се извършват само, ако са разрешени съгласно този закон и разпоредбите по неговото приложение, а съгласно разпоредбата на чл. 224, ал. 1 от ППЗТСУ (отм.) строителните работи в страната се извършват при спазване на закона и действащите правила, норми и наредби въз основа на разрешение за строеж. Идентична е и сега действащата разпоредба на чл.148, ал.1 от ЗУТ, според която строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон.

От приетите по делото доказателства, се установява, че за процесния строеж няма издадено разрешение за строеж и одобрени проекти в нарушение както на чл.55 от действащия към момента на изграждането му З. (отм.) и чл. 224, ал. 1 от ППЗТСУ (отм.), така и на сега действащия чл.148, ал.1 ЗУТ. Освен това безспорно се установи, че същият е изграден върху терен, публична общинска собственост, отреден за улица, като регулационният план е бил приложен още през 1967 г. и улицата е била изградена. С оглед на това към момента на изграждане на строежа, както и към датата на издаване на оспорената заповед, съдът приема, че е налице незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ, който подлежи на премахване по реда на чл. 225а от ЗУТ.

Не са налице и предпоставките, установени в нормите на §16 от ПР на ЗУТ и §127, ал.1 ПЗР на ЗИД на ЗУТ, както правилно е посочено и в обжалваната заповед. За да се приеме, че е изпълнена хипотезата на §16, ал.2 от ПР на ЗУТ е необходимо незаконните строежи да са били декларирани от собствениците им пред одобряващите органи до 31 декември 1998 г. Такива доказателства не са представени от оспорващата в настоящето производство. По смисъла на §127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, строежи, изградени до 31 март 2001г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване или забрана за ползване. Съгласно цитираната разпоредба процесният строеж не се явява „търпим“. За да са налице предпоставките на цитираната норма и на даден строеж да се придаде качеството „търпим“, следва да са налице три кумулативни предпоставки, а именно: строежът да е изграден до 31.03.2001 г., за него да няма строителни книжа, т. е. да е незаконен, но същият да е бил допустим по действащите подробни устройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му или съгласно изискванията на действащия ЗУТ. Съдът намира, че жалбоподателят в настоящето производство не е доказал, че процесният строеж, който е изграден до 31.03.2001 г. е търпим по смисъла на §127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. По делото се установяват две от предпоставките за приложимостта на §127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, а именно: 1. строежът е изграден преди 31.03.2001 г. и 2. за него няма издадени строителни книжа, но липсва

приложимостта на третата изискуема кумулативно предпоставка, а именно строежът да е бил допустим по действащите подробни устройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му, алтернативно съгласно изискванията на сега действащия ЗУТ. Следва да се има предвид, че самото съответствие на незаконния строеж по правилата и нормативите, действали по време на извършването е изискване, дадено от законодателя кумулативно, а не алтернативно, с наличието на съответствие с действащите по време на извършването му подробни устройствени планове. В случая безспорно е установено, че строежът е изграден в противоречие с приложения регулационен план върху терен, публична общинска собственост, отреден за улица, която е била изградена. Следователно същият не е търпим.

Фактическите констатации на ответната страна, залегнали в мотивната част на оспорения административен акт не бяха оборени от жалбоподателя в хода на съдебния процес. Правилната преценка на административния орган по отношение на фактите предопределя и съответствието на заповедта с материалния закон. Съдът е длъжен да провери, дали установените от ответника фактически обстоятелства са верни и дали съответстват на относимите към тях разпоредби на ЗУТ. В административния акт е задължително да има пълно съвпадение между установените факти и нареденото в неговия диспозитив. След като се касае за „строеж“ по смисъла на §5, т.38 от ДР на ЗУТ, изграден върху терен, публична общинска собственост, отреден за улица с приложен регулационен план, която е била изградена, няма издадено разрешение за строеж и одобрен архитектурен проект, то този строеж подлежи на премахване на основание чл.225 ал.2 т.2 от ЗУТ.

Съдът намира за неоснователен доводът, че доколкото строежът, чието премахване е разпоредено е единствено жилище, то с премахването му ще бъдат грубо погазени човешки права и свободи на оспорващата. В случая не е налице нарушение на чл.8 от ЕКЗПЧОС. От една страна относно фактите, изложени в жалбата в тази насока, въпреки разпореждането на съда за издадените на съдебни удостоверения, не се представиха доказателства. Въпреки че от събраните по делото доказателства може да се направи извод, че процесният строеж представлява жилище за оспорващата, не се представи справка от имотния регистър, че същата няма друго жилище, както и че има процедура по снабдяването ѝ с общинско жилище, която не е приключила. Но дори да се приеме за установено от представената декларация за материално и гражданско състояние, депозирана от оспорващата, че строежът, чието премахване е разпоредено, е нейно единствено жилище, както и че в него живеят, с оглед установеното от разпитания свидетел, синът и снахата ѝ, както и двете им деца, само тези факти не установяват нарушение на чл.8 ЕКПЧОС. Не е установено, че съжителстващите с оспорващата лица нямат друго жилище. От друга страна настоящият състав счита, че наложеното отговаря на изискванията за съразмерност на предприетата мярка с оглед чл. 6 от АПК и чл.8 от ЕКЗПЧОС, съобразявайки факта, че разрешителния режим за строежи е въведен с оглед именно опазване живота и здравето на гражданите и спазването на определни разпоредби и стандарти относно здравината, конструктивните изисквания, устойчивост, съответно безопасност

за живущите на строежите. В тази връзка следва да се добави, че мярката не е в противоречие с чл. 8 от ЕКЗПЧОС. Защита по чл.8 би могъл да търси собственик, който е изряден и стриктно спазва установените нормативни разпоредби в случая за изграждането на строежите, тъй като никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение. Чл.8, ал.1 от Конвенцията гарантира правото на жилище. Чл.8, ал.2 определя границите на допустима намеса на държавата в това право в изключение от общия принцип на ненамеса Ал. 2 на чл. 8 от Конвенцията допуска намесата на държавните власти в ползването на това право в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В настоящия случай намесата при упражняване на това право е осъществена при условията на чл.8, ал.2 от Конвенцията - засягането е предвидено в закона, тъй като е предвидено премахване на строежи, изградени без строителни книжа и в противоречие с предвиждането на ПУП (каквото е настоящия случай, тъй като се установи, че сградата е изградена в противоречие с предвижданията на приложения регулационен план, върху терен публична общинска собственост, предвиден за улица, която е била изградена и върху тротоара на същата), насочено е към постигане на легитимна цел и е пропорционално. Мярката е в съответствие и на целта по ал.2 на чл.8 от Конвенцията, а именно насочена е към охрана на здравето и живота на обитателите, предвид посоченото по - горе, че правилата и разрешителния режим за строежите е създаден с оглед осигуряването на здравина, стабилност, устойчивост на строежите. При извършване на незаконен строеж и при липса на проверена от специалисти проектна документация, изградените строежи могат да представляват заплаха, поради и което е въведен законово мярката за премахването им. Съгласно конвенцията намесата е допустима и за защита на правата и интересите на другите, като в настоящия случай е налице и тази предпоставка за прилагане на изключението по ал. 2 на чл. 8 от ЕКЗПЧОС, тъй като спорният строеж попада в терен публична общинска собственост, в който не е допустимо изграждането на жилища на частни лица, още повече без разрешение за това, което е и в защита на обществения интерес. По изложените съображения в настоящия случай съдът намира, че намесата е осъществена при условията на чл.8, ал.2 от Конвенцията - засягането е предвидено в закона, насочено е към постигане на легитимна цел и е пропорционално и не е допуснато нарушение на чл. 8, ал. 1 от Конвенцията.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. Оспорената заповед е законосъобразен акт, тъй като не се констатира нито едно от основанията по чл.146 от АПК за нейната отмяна. При прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл.170, ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото издаване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата правни последици.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и реализираните процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на Столична община - юридическото лице, в чиято структура е ответникът. Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. А. от [населено място], депозирана чрез пълномощника адв. А. П. от САК, против Заповед №РА-30-131/21.04.2020 г. на Гл. архитект на Столична община, издадена на основание чл.225а, ал.1 вр. чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ.

ОСЪЖДА Е. Г. А. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: